

KROPOTKIN, PETR ALEKSEVIČ
STOCKHOLMS SOCIALDEMOKRATISKA UNGDOMSKLUBB

**Till de unga proletärerna. : Af Peter
Krapotkin. Öfvers. från franskan.**

Stockholm : Socialdemokratiska ungdomsklubben
1895

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

KRAPOTKIN, Peter

Pub. ekon.
Socialism
(Pog)

TILL
DE UNGA PROLETÄRERNA

AF

PETER KRAPOTKIN

Öfversättning från franskan.

1895

Stockholm,
Socialdemokratiska Ungdomsklubben.

Pris 2 öre.

Stockholm, Nanny Helgarzons tryckeri, 1895.

Minns du den gång, du som pojke gick en vinterdag ned i den mörka gränden för att leka? Kylan bet sig in genom dina tunna benkläder och snöslasket sipprade in genom dina utslitna kängor. När du så på afstånd såg dessa rikt klädda barn, som tittade på dig så öfverlägset, visste du redan att dessa ungar, klädda som dockor, icke vore dig eller dina kamrater lika hvarken i intelligens, förnuft eller energi. Men sedermera, då du blef nödd att stänga dig inne i en verkstad från fem, sex på morgonen, måste stå där i tolf långa timmar vid en larmande maskin för att, själf en maskin, dag efter dag, år efter år följa dess rörelser i deras obevekliga takt, — gingo de andra hela tiden i fina skolor, på akademier och universitet för att njuta undervisning. Och nu äro dessa samma barn mindre intelligenta, fast bättre uppfostrade än du, nu ha de blifvit dina herrar och njuta all lifvets glädje, alla civilisationens fördelar. Medan du? Hvilken lott väntar dig?

Du har ett litet, trångt och mörkt rum, hvar-est fem, sex mänskliga väsen äro sammanrotade på några få kvadratfot, och där din mor, sjuk af lifvet och gammal af sorg i stället för af ålder, ger dig såsom föda några brödbitar och potatis samt en mörk vätska som ironiskt kallas kaffe; och som förströelse har du detta enda, detsamma, ständigt återkommande spörsmål, hur du ska kunna betala bagaren i morgon och i öfvermorgon äusvärden?

Men, *måste* du släpa samma eländiga lif, som dina föräldrar ha fört i en 30, 40 år? Måste du slita hela lifvet igenom för att skaffa andra välståndets, kunskapens och konstens njutningar, medan du själf endast har det gnagande bekymret om hur du ska kunna skaffa dig en bit bröd? Vill du för alltid uppge det som gör lifvet så besvärligt, bara för att skaffa en hop dagdrifvare all öfverflödigt lyx? Vill du slita upp dig med tungt arbete för att när arbetslösheten kommer, endast möta elände och nöd? Är det detta som du fikar efter i lifvet?

Kanske ger du med dig. Du ser ingen utväg att komma ur det eländiga tillståndet, och du säger till dig själf: »Hela generationer ha haft samma lott, och jag som icke kan ändra någonting däri, jag måste också finna mig. Alltså, låtom oss arbeta och söka lefva så godt det går». Godt! Lifvet själf skall upplysa dig.

En dag kommer en kris, en af dessa kriser, som icke mer äro öfvergående såsom förut, utan en kris, som ödelägger en hel industri, som priggifver tusenden af arbetare åt den ohyggligaste nöd, som sköflar hela familjer. Du kämpar, som de andra, mot denna olycka. Men du får snart se, huru hustru, ditt barn, din vän så småningom duka under, tyna bort inför dina ögon och af brist på föda, brist på omvårdnad dö på en usel bädd, medan lifvet, obekymradt om dessa som förgås, hvälfver sina glädtiga böljar i den stora stadens solstrålande gator. Då skall du förstå, hur upprörande uselt detta samhälle har det ställt, då vill du börja tänka på orsakerna till denna kris, din blick skall genomtränga denna orättfärdighet, som utsätter tusenden af mänskliga väsen för en handfull dagdrifvares snikenhet; du skall

begripa, att socialisterna hafva rätt, då de säga, att det nuvarande samhället kan och måste om-
skapas från grunden.

En annan gång, då din principal försöker genom en ny nedsättning af lönen, prätta ut några flera ören af dig för att än mer öka sin förmögenhet, då vill du protestera; men han bara svarar dig med hån: »Gå och ät gräs om ni inte vill arbeta för den lönen». Du skall då inse, att din principal icke endast söker klippa dig som ett får, utan äfven att han betraktar dig som ett underordnad väsen, att han, icke tillfreds med att hålla dig i sina klor, också vill göra dig till slaf i alla hänseenden.

Då, antingen underkastar du dig, uppgifver din mänskliga värdighet och slutar med att tåla enhvar förödmjukelse; eller blodet skall stiga dig åt hufvudet, du skall afsky den afgrund, du höll på att glida ned i; du svarar och utkastad på gatan, skall du inse, att socialisterna ha rätt, då de säga: »Res dig upp! Res dig upp emot det ekonomiska slafveriet, ty det är orsaken till allt slafveri!» Då vill du ta plats i socialisternas led och tillsammans med dem arbeta på afskaffandet af allt slafveri: ekonomiskt, politiskt och socialt.

En dag får du höra hennes historia, den unga flickans, hvilkens frimodiga blick, lediga gång, lifliga språkande du så ofta beundrat. Efter att år efter år hafva kämpat mot nöden, lämnade hon sin hembygd för att resa till den stora staden. Hon visste, att kampen för tillvaron skulle där bli hård, men hon hoppades åtminstone att kunna ärligt förtjäna sitt bröd.

Du vet nu hur det gått henne. En ung man af öfverklassen »slog» för henne, hon lät öfvertala sig af hans vackra fraser och gaf sig hän

med hela ungdoms lidelsefullhet, blott för att året därpå se sig öfvergifven, med ett barn vid sitt bröst. Hon förlorade icke modet, upphörde aldrig att kämpa, men i denna ojämna strid mot hunger och köld dukade hon till sist under och slutade sina dagar på, man vet icke, hvilket hospital...

Hvad vill du då göra? Antingen vill du söka skjuta hela detta obehagliga minne ifrån dig med en eller annan dum fras: »Hon var hvarken den första eller sista», säger du och några kvällar senare kan man på någon krog kanske få höra dig med en mängd råa ord besudla hennes minne för några fårhufvuden du är tillsammans med. Eller detta minne vill röra ditt hjerta; du söker upp den eländiga förföraren för att kasta hans förbrytelse i ansiktet på honom. Du kommer att tänka på orsakerna till dessa handlingar som återupprepas hvarje dag, och lära dig begripa, att de icke komma att upphöra, att göra sig gällande, så länge samhället är deladt i två läger; på ena sidan de nödlidande, och på den andra de lättjefulla, de njutningslystna, med de stora fraserna och djuriska lustarna. Du begriper, att det är hög tid att fylla denna afgrund, och du sluter dig till socialisternas led.

Och du *folkets kvinna*, lämnar denna historia dig alldeles oberörd? Tänker du aldrig, då du smeker detta barns ljuslockiga hufvud, som lutar sig mot ditt bröst, på det öde som väntar det, om icke de nuvarande sociala förhållandena förändras? Tänker du aldrig på den framtid, som väntar din unga syster, dina barn? Vill du, att dina söner skola få slita hela lifvet igenom såsom deras far före dem, utan annat bekymmer än hur de skola få sitt dagliga bröd, utan annan

glädje än krogen? Vill du, att din man eller din son allt fortfarande skall vara undergifven den första bästa, som af sin far ärft ett kapital att utsuga dem med. Vill du, att de alltid skola förblifva sina herrars slafvar, de mäktiges kanonmat, den gödsel som skall göda den rikes fält?

Nej, och tusen gånger nej! Jag vet så väl, att ditt blod sjöd, då du hörde, att din man, som i början med en sådan lust deltog i strejken, till sist med mössan i hand gick in på alla oförskända villkor, arbetsgifvaren i hånfull ton föreskref. Jag vet att du har beundrat dessa spanjorskor, som i ett folkupplopp stälde sig i de första leden, blottande sina bröst för soldaternas bajonetter.

Jag vet att du nämner den kvinna med aktning, som sköt en brutal ämbetsman, då han en dag skymfade en fängslad socialist i hans cell. Och jag vet äfven att ditt hjärta slog hastigare, då du läste om huru dessa pariserkvinnor samlades under ett kulregn för att uppelda sina män till hjältemod.

Jag vet det, och därför tviflar jag icke på, att också du sluter dig till dem, som arbeta på att eröfra framtiden.

* * *

I alle, ärliga unga män och kvinnor, bönder, arbetare, handelsbiträden och soldater. I skolen inse eder rätt och I skolen gå med oss; I viljen vara med om att med edra bröder arbeta samman för revolutionen, för den revolution, som afskaffar allt slafveri, sönderbryter alla fjättrar, slår ned alla gamla fördomar och öppnar för hela mänskligheten en vidare synkrets. I viljen sluta er till oss för att i det mänskliga samhället grunda

den sanna jämlikheten, den sanna friheten; arbete för alla och för alla fulla njutandet af sitt arbetes frukter, den fulla utväcklingen af alla deras anlag; ett förnuftigt, mänskligt och lyckligt lif.

Man skall icke komma och säga oss, att vi, bara en handfull människor, äro för svaga att nå detta stora mål, som vi hafva uppställt.

Räkna, och se hur många af oss som lida under den bestående orättfärdigheten. Vi bönder, som arbeta för andra och äta hafre för att våra herrar skola få hvetet, vi utgöra millioner människor, vi äro så talrika att vi allena bilda folkets massa.

Vi arbetare, som väfva siden och sammet, för att själfva kunna kläda oss i trasor, vi äro icke mindre talrika. Och när fabrikspipan blåser för att unna oss en stunds hvila, fylla vi gatorna som ett brusande haf.

Vi soldater, som hållas i så sträng diciplin, som få de kulor, våra officerare ha kors och ordnar för, vi beklagansvärda, som hittills icke ha förstått bättre än att skjuta på våra bröder, vi behöfva endast göra helt om för att få våra befäl att blekna.

Alla vi, som lida och som hånas, vi utgöra tillsammans den stora massan, vi äro oceanen som kan uppsluka allt. **Då vi vilja, är ett ögonblick nog att kunna införa rätt och frihet.**

www.books2ebooks.eu